

El Diacrític | | Actualitzat el 07/04/2020 a les 20:11

Ens hi va la vida

«Els corruptes, els ineptes, els privilegiats, ens revolten, ara més que mai. Que no cantin victòria, perquè no els ho perdonarem» | «Ens hi va la vida, sí, però també ens hi anava abans de la pandèmia. Només que les tragèdies passaven lluny, o això volíem creure. I si passaven a prop ja fèiem per manera de no saber-ho gaire, de no saber-ho del cert»

Mesures de precaució contra el Covid-19 en un comerç de Banyoles | Aleix Auber

Sí, ens hi va la vida. Ho hem anat entenent a mesura que els dies de confinament ens esmolaven l'ànima, a mesura que els contagiats i els morts han passat de ser xifres fredes a ser properes, propers.

Aquestes morts que no podem acomiadar ens la fan mirar cara a cara, la mort: nua, sense flors ni abraçades, sense rituals. Mai no l'havíem vista així. I no sabem ni plorar.

Aquests malalts i malaltes que tenen noms coneguts, que viuen al mateix carrer, que són de la família, ens fan sentir la fragilitat de viure a la punta dels dits.

Aquestes treballadores i treballadors que, ara sí, són essencials, que cobren poc i arriquen molt, ens encongeixen l'ànima però també ens encenen la lluita.

Els corruptes, els ineptes, els privilegiats, ens revolten, ara més que mai. Que no cantin victòria, perquè no els ho perdonarem.

Ens tenen ajupides i a l'aguait, confinades i controlades, mudes i atemorides. Geolocalitzades. Un món feliç, vaja.

Però mirant endins ens comencem a conèixer: allò que no teníem mai temps de fer. Allò que ens fa tanta por. Comencem a entendre aquest forat al cor que queda buit després d'haver provat totes les distraccions possibles.

No sabem la magnitud d'aquest terratrèmol del qual desconeixem l'epicentre i l'abast, que ens fa trontollar allò que ens semblava més segur. Però quan sortim de les cases que ens fan de closca entendrem que el nostre sostre és tota la volta del cel blau.

Hem endreçat els somnis al calaix, provisòriament, però quan els recuperem ja no seran els mateixos. Independència? Sí, i tant. Que puguem decidir i caminar cap a un món més just. Però, independència de Madrid, només? No, no. El mal ja no ve d'Almansa. Ve dels corruptes, dels lladres de fora i de dins. El tristíssim «a por ellos» ve de molt amunt. També de Trump, de Bolsonaro. Dels nazis d'arreu.

Pandèmia global, política global. «Tots som iguals, però alguns més iguals que els altres», que rellegim a *Animal Farm*. Per lluitar contra tantes injustícies, petites i grans, hi hem ser totes, i tots. També els de Madrid que no volen rei i són a la presó per recolzar-nos. També les amigues lluitadores d'Andalusia. També els bascos i les basques. També Itàlia. També Grècia i Berlín i França, tota la gent dempeus d'aquesta Europa malalta. També l'Àfrica sencera, també Amèrica de dalt a baix amb les venes obertes, també el Japó i Austràlia, també la Xina, també Wuhan. Ens posarem les armelles grogues, ens pintarem les cares i farem una manta de colors amb el batibull de banderes.

I sortirem als carrers.

Perquè ni el més egoista dels egoistes pot creure que es salvarà sol. Provem vacunes a l'Àfrica i després els deixem morir? Mantenim les presons i llancem la clau? Torturem Palestina i els arranquem cases i oliveres? Oblidem Lesbos? Oblidem el Yemen? No hi ha escapatòria possible.

La fam dels uns serà la mort dels altres. La presó d'algunes farà esclaves les altres. Les mortes al Mediterrani arribaran a les platges on hem clavat els estendards de la nostra incultura.

Algú pot creure, de debò, que pot escapar a segones i terceres residències mentre hi ha gent obligada a viure al carrer? Mentre hi ha qui no té aigua ni llum, ni jardins ni balcons i malviu en pisos petits com gàbies?

Ens hi va la vida, sí, però també ens hi anava abans de la pandèmia. Només que les tragèdies passaven lluny, o això volíem creure. I si passaven a prop ja fèiem per manera de no saber-ho gaire, de no saber-ho del cert.

És el planeta sencer, que es revolta. Abolim la indiferència, engolim la por. Perquè no en tenim cap d'altre.